

Sy-li spěwał,  
Pilnje džěłał,  
Strowja će  
Swójbny statok  
A twój swjatok  
Zradny je.

Za staw spróeny  
Napoj móeny  
Lubosé ma;  
Bóh pak swěrný  
Přez spař měrný  
Čerstwosé da.



Njeh ty spěwaš,  
Swěrnje džěłaš  
Wšědne dny;  
Džeň pak swjaty,  
Duši daty,  
Wotpočń ty.

Z njebjes mana  
Njeh éi khmana  
Žiwnosé je;  
Žiwa woda,  
Kiž Bóh poda,  
Wokřew će!

F.

## Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šsmolerjez knihiczišcžeńni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

### Judika.

Jan. 11, 47—57.

Šěrschta žiwjenja dyrbi morjeny bycž

1. po šdacžu židowskeje wyškeje rady,
2. woprawdže pak po mudrej radže Najwyschsheho.

1. Džiw w Betaniji njewěrjacych njewubudži, ale polnje štwjerdži: „Tuton cžlowjeł cžini wjele džiwow. Wostajimy-li jeho tak, dha budža wšchitzy do njeho wěricž.“ Duž chze jich hordosč a šawiscž šlónzu wobaracž, šo by šo šwěcžilo. Ludařszy woni šwoju šlósč s tym pra-jenjom kryja, šo mohł jeho lud ša krala wuwolacž. Někotři šu kaž Nikodemuš, Gamaliel pschecžiwu temu wustupili. Ale roššud da röt šadduzejškeho wyschsheho měšchnika Kajšafa, kiž wupraji, šo ma šo tón jedyn cžlowjeł Jesuř šlónzowacž, šo by šo žyly lud psched Romškimi wukhował. Kajša to šlepa, šla rada, štat wukhowacž chzycz psches morjenje jeneho praweho, kiž w nim bydli. A tak cžini njewěra dženkša hišcže we šwojej šaklepjenosčzi. Šacž bychu romšzy kžězorojo abo wuczna šwětna mudrosč abo powróczaza štrona našcheho cžaka Jesuřa s nowa šchizowacž chzyli — wěšcženje drugeho psalma je šo dopjelnilo a šo dopjelnja, njewěra njecha nicžo s historije nawuknyč a pschezo s nowa nadběhuje. A tola móže temu, kiž hadej hłowu rostępta, jeno njemóžnje do pjaty kałacž, ale pschindženju Božeho kraleštwa njemóže šadžewacž. Bóh podcžišnje šwojej radže wšchu šlu radu a wolu. A šlón-cžnje ju šlama, šo šamyšlena mudrosč njepschecželow bywa

hluposč a šo jako škazenje pschecžiwu nim šamym wobrocži. Duž derje temu, kiž njekhodži po radže njepschecželow.

2. Jesuř dyrbjesche wumrjecž „ša lud“. Wyškeje radže Boža najwyschšcha rada pschikłobuje, tola šchtož je pola tamnych ludařstwo, je pola Boža šwjata kžutnosč. Jesuř, tón dokonjany wyschschiměšchnik, je to jehnjo, kiž je ša wujednazy wopor wušwolene. Woporna šlužba a wěšcženja stareho šluba na njeko potašuja. Ša lud, ša žyly Israel dyrbjesche Jesuř wumrjecž, niz jenož ša tych wuczomnikow abo ša tych wukhowanych w Šella, ale tež ša tych, kiž běchu wołali „šchizuj jeho!“, ša Kajšafa a ša wyšoku radu. A někotry dyrri posdže, ale tola hišcže w prawym cžaku na šwoju wutrobu a wróczi šo, niz w šadwelowanju wot šchizy cžekajo, ale s rošštamanej wutrobu psched šchizom we wěrje šo pokhilo. Ša lud, t. r. ša tebe a ša mnje wumrje Šhryštuř, ša wšchitke šhubjene džęczi, šo bychu lube Bože džęczi byli. Tón lud, ša kotryž Šhryštuř woprawdže wumrjecž dyrbjesche, je žyly hrěšchny šwět. A wujednanju hrěchow žyłego šwěta dyrbjesche Šhryštuř wumrjecž, ale jenož cži budža wodawazeje hnady wěšczi, kiž do njeho wěrja a šo tak s Bohom wujednacž dadža. Tole džęcžatštwu Bože psches wěru widži hižom japoschtoł šcht. 52: „šo by wón te džęczi Bože, kiž rošhonyjene běchu, šhromadžil na jene.“ Wěra do křwě a prawdosčje Šhryštuřoweje cžini naš džęczi Bože a šjednoczi naš k jenej šwjatej wošadže, kiž drje je rošpróšchena we wšchelakich ludach a jazykach, we wšchelakich wěrutow-

šnacžach a kiž je tola jene czěto a jedyn duch. Bóh pať šnaje šwojich, pšchetož wón šnaje wěru w jich wutrobach.

„Šhto šo wam šda, šo wón nješčińdže na tón šwjaty čzaš?“ tak prašchachu šo nješčerpliwje w Jerusalemyje. Wón pať pščińdže po Božej radže na to wulke Pašah wšcheho šwěta a wokoło jeho šchiža šhromadža šo džěczi Bože. A kotřiž šu šhromadženi, prašchaju šo š nowa žedžiwje: „Šhto šo wam šda? Šacž wón pščińdže?“ Šaj, wón pščińdže pšchi wšchej štej radže na to pošlednje wulke pašah, pšchi kotrymž džěczi Bože š čerpcjenjom tu-teho čzaša wuczahnu. W nowym Jerusalemyje potom Ješuš džěczi Bože na wěczne hromadu powjedže.

Šamjeń.

### Na Golgacze.

Šnjes na Golgatha je hróšbne dozpil šwjaty,  
Šchiž tam ša njeho je proščje pošběhnjeny; —  
Šo byl š poklecza šwět hrěšchny wumoženy,  
Šu ša škóšnikow do poklecza Šnjes daty.

Šako škóšnik najhóršchi, mjes dwěmaj jaty  
Wišy Ješuš, na šchiž šrwamny powyšcheny;  
Šrosnje pšches měšchnikow hrubnych wuškěšcheny,  
Wuššchiměšnik našch bu š kraja žiwnych wšaty.

Šrěšchnizy njech šhrobli tam šo poštróžeju,  
Šokutni pať š modlenjom šo poklonjeju  
Ššched woltarjom šwjatym šbóžnoh' wujednanja! —

Měštno tam džě namafa šo wukhowanja  
Ššched mšdu hrěcha, kotraž šmjercž je ša wšchěch jěra;  
— Ššches Šsrědnika Golgatha je statok měra! —

U.

### Nicžo njemóže naš wotdžělicž wot lubošče Božeje we Khrystušu Jesušu.

(Rom. 8, 31—39.)

Šlób (441): Šak šbóžny šym, hdyž wotpoczjuju —.

Wot lubošče tu njewotdžěli  
Naš nětko nicžo Božeje;  
Šsmy w Khrystušu wšchal šapšchijeli  
Džěl, kotryž najšbóžnišchi je;  
Wny Wótza mjenujemy Boha,  
A š njemu našcha wjedže droha  
Do njebješ domoj še šwěta,  
Šdžež šróna žiwjenja nam šywa,  
Šiž dostacž wěra dyrbi žywa,  
Šdyž nad šmjercžu je dobyła.

Šhto šechzemy dha dale prajicž?  
Še ša naš Bóh! Šhto šamože  
Šso pšchecžiwu nam šhrobly štajicž,  
Šdyž jeho luboščž hrób našch je,  
Do šotrehož šo wukhowamy,  
Šo pokoj šbóžny šacžuwamy,  
Ššches Wumožnika šjednani?!  
Šiž powědomoščž winy tama  
Naš šbožownych, hdyž luboščž šama  
Wšchě ša naš dolhy šaplaczi.

Wšchě čerpcjenja tež njesamóža  
Naš wotdžělicž wot lubošče;  
Njech nahota, hlób, mjecž nam hroža,  
Njech žaloščž jěra na naš dže,  
Njech Šnjesa dla šmy pšchescžěhani  
A runo wozam šarěšani;  
Wšchal pšchi wšchěm horju jeho šmy  
A dale bóle pšchewinjemy,  
Š nim štowaršcheni š njebju džemy,  
Šdžež š wotpoczjinku pščińdžemy.

Tež Ššyna šwojeho šam njese  
Bóh mišoščžiwny pšchepušchězil,  
Še še žalošče wuššal wšcheje  
Naš, hdyž je jeho wobradžil  
Šam, pšches hrěch škaženym, ša šbože,  
Šo bychmy džěczi byli Bože,  
Šak njechal š nim dacž šnadnje wšcho?!  
Šhto wušwolentych Božich šudžicž  
Šhžyl? šhto jich lubowanych šudžicž?  
Bóh ša Wótza jim dal je šo!

Wóz žana šmjercže njesamóže  
Naš wotdžělicž wot žiwjenja;  
Šam šbože doštanje šo Bože,  
A ša šwět šhudny njebješa.  
Njech jandžel, móž a šnjejštwo rěša,  
Njech krašni šo, njech šbóřny čžěša,  
Njech, šajlež čže, je štworjenje,  
— Šo Wótza njemóže nam rubicž,  
A luboščž jeho nam šo šhubicž;  
Našch Wujednat wšchal Ješuš je! —

U.

### Štara a nowa wěra.

Njeboczicžki duchowny Wiktawšch Šarmš w Šielu w Šolsteinskej šedžešche ras š jenyym bohonym šabrikantom še Šchwedškeje w jenyym wosu na želešizy. Šutón, kiž Šarmša njesnaješche, powjedawšche šo hordžo a še šwojim šamoženjom wulzy čžinjjo, šhto wšcho wobšedži, a šajku hromadu pjenješ je jemu jeho šfabrika wunješla. „Šlajče, šnježe“, wón praji, „nětk šym wam bohony muž, a to wšcho, dofelž šym šo njepšrozniwje prošowal a te mozy, kiž we mni leža, doščž šrebal a našožal.“ Šwón dawawšche w šwojej šfabrizy šchtrychowancžka džělacž. Nětk dale takle praji: „Šošymicže šnadž wy tež něšhto wo šchtrychowancžki džělanju? „Šiž wjele, ja šym duchowny“, wotmolwi na to Šarmš. „Ah, tak, tak, duchowny wy šče, to šo mi runje šrechi“, praji tamny, „šowolče mi, šnježe, jene prašchenje. Nětk šo pšchezo wo štarej a nowej wěre ščěži. Šuž mi tola prajče, šhto dha je štara a šhto je nowa wěra?“ Šarmš bě šwólniwy, jemu to rošestajecž, ale pšchistaji: „šowolče mi, šo wam to š nekajšim pšchirunanjom wuložu.“ „šudžče tak došny“, praji šabrikant, „ja waš wo to prošču.“ — Šuž nětk Šarmš dale takle ščěžešche:

Šlajče, šnježe, hdyž Bóh tón Šnjes někoho w jeho šowolanju abo džěle še šwojim šohnowanjom šrónuju a jemu škóžde šěto tak wjele da, šo jemu hiščeže wjele wjše woštanje, a tón čžlowjel woštanje pšchi wšchěm bohastštwje niški a ponižny a myšli šebi: „to šebi tola nihdy njepšym šašlužil, šo mje Bóh takle šohnuje“, ale Bóh tón Šnjes jemu pšchezo wjazy dawa a tón muž napošledku we wulšim bohastštwje šedži; pšchi wšchěm pať je pšchezo š niška a pokorny a ponižny a praji: „ša nejšym hódny wšcheje šwěrnošče a šmilnoščje, kotruž mi Bóh šowolajuje.“

Hlajcže, to je čłowjeł po starej wěrje. Hdyž pał Bóh tón Anjes nětoho i bohatstwom wobdari, tón čłowjeł pał ani njepytuje, so dyrbił jeho tajki dar Boži k ponižnosći a k dźakownej lubosći wabicy, ale so kóždy džen bóle naduma a sabywa, so je to wscho mot swojeho njebjeskeho dobročela dostał, a potom tež kóždemu zusemu čłowjekeji, i kotrymž so runje na železnicy wjese, powjeda: Hlejce, tał bohaty bym ja; — hlajcže, to je čłowjeł po nowškej módze abo — po noweji wěrje. Eće mi nětk tu wěz jrošymili? — S.

## Pawol Gerhardt a jeho khěrluske.

W 300lětnemu narodnemu dnjej šwěrneho šwědka Anjesoweho  
12. měrca 1907.

(Pofracžowanje.)

Hdyž běšce mlody Pawol Gerhardt gymnastij w Grimmje i dobreji khwalbu wukhodžil a swoje pruhowanje wobstał — poda so do Wittenberga, so by tam, kaž běšce to hižom dawno jeho žadanje, na duchownstwo studował. 15 lět běšce wón w starobławnyh Lutherowym měšće. Najprjedy tam studowasche a potom běšce tam jako kandidat duchownstwa. Po žadanju swojeje wutrobje by kandidata Pawol Gerhardt nětko hnydom rad do duchownsteho sastojuštwu sastupil, ale tał k hětsje so to tehdom njeczinješce. Wschetož w tamnym čašu běšce wulka licžba kandidatow, kiž na sastojuštwo čakaču. Najwjazy studentow na duchownstwo studowasche; woni běchu wjetšcha položja wschitkich studowazych. A hdyž chzysche nětko mlody kandidata do duchownstwa, dyrbišce lěta a lětdžekatti čakač. Běchu kandidatojo, kiž hałle i 50 lětami do duchownsteho sastojuštwu sastupichu, haj šamo nětko buchu hałle duchowni w tej starobje, hdyž so nětko duchowni na wotpocžink podawaju. Wsycha teho sakhadžesche tehdom wójna — a to běchu šrudne a šle čašy. Wšy, zyrkwe a šary běchu wupušcžene a nihto šebi na to njemyšlesche, na porjad džeržesč. Duž našchemu Pawoleji Gerhardtej, hač runje běšce so najlěpje wuwucžil, ničo druge wysche njewosta, hač ša domjazeho wučerja hič. Hižom we Wittenbergu běšce škuliste hodžiny w šwójbach tam a jow dawal a w lěče 1643 sastupi 36 lět šary jako domjazy wučer do domu advokaty Bertholda w Barlinje. Šow pschebu rjanyh 8 lět w pobožnej, dobreji šwójbje. Šan tuteho doma běšce dobry pschiklad šwědomlivosče a šwěrnosče a macž doma džeržesche na dobre a čyche waschne a jejne džecži wostachu w hnujazeji lubosći na šwojim domjazym wučerju. Š tuteho čaša čycheho domjazeho mēra wurošcžichu jeho rjane, nutrne khěrluske. Woschbeje jeho najrjensche khěrluske šu w tych lětach špěwane, a je rjane wodženje Bože, so runje w Barlinje tele pobožne šynki jeho khěrluschow šaklincžachu.

44 lět šary pschindže Pawol Gerhardt hałle do duchownsteho sastojuštwu. Wón běšce šhutny, duchownje šesrawjeny muž. Wón bu 1651 w městacžku Wittenwalde, šti mile wot Barlina, ša wyschšeho šararja postajeny. Měšcžanške sastupjerštwo běšce so w Barlinje ša dostojnym mužom praschalo, a duchowni w Barlinje njemóžachu lěpscheho muža porucžicž hač teho kandidata, kiž běšce pola knjesa Bertholda ša domjazeho wučerja. 18. novembra wón duchownu šwjecžynu dosta a bu do swojeho duchownsteho sastojuštwu šapokasany.

Nětkotre lěta hišcže trajesche, prjedy hač so woženi. Po mandželsku džesche šebi do domu, hdyž běšce wjele lubosče našonil — do Bertholdez doma w Barlinje, hdyž běšce dolhe lěta i domjazym wučerjom byl. Najšarscha džowla domu, Šana Marja Bertholdez, bu jeho mandželska. 1655 buschtaj wonaj šwěrowanaj; nawoženja běšce 48, njewjesta 33 lět šara. 5 džecži

so jimaj narodži, kotrež wschitke hač na jeneho šyna, Pawola Bjedricha, wumrjechu. Duž je pschi domjazym wješelu tež domjazy šchizž nošycž dyrbił.

(Wschichodnje dale.)

## Njetysch so!

(Nicht so traurig, nicht so sehr — wot Pawola Gerhardta.)

Njetysch, njetysch tola so,  
Duscha, w swojej šrudnosći,  
So Bóh šbože, bohatstwo,  
Čžescž, kaž druhim, njesticži.  
Wšmi wschaf i Bohom ša lubo,  
Masch ty Boha, špokoj so.

Žadyn čłowjeł, tež niz ty,  
Nima prawo w šwěcže tu,  
Kóždy ma, kiž štworjeny,  
W zusbje jenož hospodu.  
Bóh je i knjesom jenicži,  
Kał wón chže, tał wudželi.

Na šemi wschaf njebydlisch,  
So by wobšedžil ju ty;  
A njeju hladaj! Njewidžisch  
Tam šwój poklad dejmantny?  
Tam je šama wješelosč  
Šboža a tež čžescže došč.

Wšafnik je, kiž rudži so  
Wo hromadu knicžomnu,  
Hdyž Bóh wobhnadžuje joh'  
Š kubkami, kiž wěcžne šu.  
Schtož ma dejmant k dobytku,  
Šazpi horštku pššowu.

Wobhladaš šej kubka wschě,  
Kiž šej wažisch wyšozh, —  
— Šhubja so, to kóždy wě,  
Hdyž je šwěta pónđžesch ty.  
Hdyž twój row so wotewri,  
Wostanje wscho na šemi.

Schtož pał duschu šezimi:  
Šhryšta krej a hnada joh'  
Žadyn lěštokt njerubi,  
Wěcžnje krašna šjewi so.  
Kublo šwětno rošpanje,  
Duchowne pał wostanje.

Hdy by twój Wótž njebjeski  
Wšnał, so tež wschitko to,  
Schtož so čžeku polubi,  
By čži k šbožu šlužiko;  
Dha by Bóh tež šawěšče  
Špožčil, schtož ty žadasche.

Bóh je pošny lubosče  
A je šwěrnny i wutrobu,  
Twoju žadosč pruhuje;  
Hdyž je tebi k wužitku,  
Dha, schtož žadasch, tebi da,  
Schtož pał schkódně, — šadžewa.

Mjes tym Boži Duch čži da  
Manna šlodžicž w wutrobje,  
Kiž je jědž tež jandželska  
A je krašne šchewjenje.  
A twojom' šbožu wušwoli  
Wón šej tebe w lubosći.

Duž wschaf pošbēh k njebjesam  
Šswoje šrudne woblicžo;  
Wšestaš škoržicž, šawěcž šam  
Šswojej' wěry šwětlešcho.  
Daj jom' šwěcžicž džen a nōž,  
Tał so šrudnosč nima móž.

Šako džecžo njebjeske  
Mjesu nětko horju štaj,  
Šanješ swoje špěwanje  
A šwój džak nětk Bohu praj,  
Dokelž wjazy wužiwasch,  
Šač ty šašlužby šam masch.

Wjedž nětk swoje žiwjenje,  
Na Boha pschēz špominajo,  
Wšmi wscho, kaž čži pschpadnje,  
Ša dar dobry — džakuj so.  
Dže so tebi pschecžiwnje:  
Bóh čži i njebjom wostanje.

Wschel. Šurij Bróška. 24./2. 1907.

## Pawol Gerhardt w šerbškich špěwarškich.

Na podložku šapisa k šararja Bróški w Žitawje tydžanja 22 čžišlow našchich šerbškich špěwarškich wosjewichmy, kotrež šu pscheložki krašnych khěrluschow Pawola Gerhardta. Kaž pał nam nětko k šarar Mikela w Maleschczach pschecželniwje pišche, je w našchich špěwarškich hišcže 8 druhich khěrluschow, wo kotrychž to šamo plačži. Šsu to tele čžišla: 24. 87. 168. 235. 419. 568. 614. 634. — Duž je šlawny Pawol Gerhardt w našchich špěwarškich i 30 pschēšerbšcženyhmi khěrluschemi sastupjeny.

F.

## Cłowjek myśli, Bóh wodži.

(Stónčenje.)

Tak so mlynkezy we wschém njesbožu troschtowachu. Sich njesbože bu bórsy w Hamburgu snate. Tamny schédžiwz, kiž bě jich w Ruxhafenje troschtował, hromadžesche sa nich dobrowólne dary, jako bě jich sobu do Hamburga wsał.

Pšches šmilnosć a dobroćiwosć ludži pšchindže telko hromadže, so móžesche so Czornakez Pětr s tymi swojimi na železnicy dom domjesč. Wot dwórniščeja w B. bě wón nětk sobotu pšched fermuschu na puczu do Dokkez. Něchtó jich njesetka a shtóž jich widžesche, tón jich sa proscherjow džeržesche, kiž wo fermuschny tykanz prošneč džeja. Jako proscherjo pšchindžechu mlynkezy ludžo sažo dom. To je wěrnó, ale woni wo ničžo njeproschachu hacž jenož wo hospodu. Šdže pak dyrbjachu so wobrocžicž? hžže chžychu swoju głowu k měru položicž? Šim ničžo wysche njewosta, hacž w korce mje pšches nóz wostacž. Wot tam so w krótkim ta powjesč roščerjesche, so so mlynkezy sažo dom wrócžili, khudži, nasy, hlódní a so so wulke njesbože měli. Nětosi drje to njechachu wěricž a so šmejachu; ale wjetšchi džěl gmejny bu wot wutrobneho džělbranja hnuty. Šermuschnu njedželu, hižom prjedy hacž so šemšchi šwonjesche, pšchindžechu mužojo a žony wobohich mlynkezow wopytacž, a ničtó prošny njepšchindže. Mužojo dachu šebi wot mlynka jeho njesbože wupowjedacž a wobžarowachu jeho; žony a džěcži pak pšchinješechu tykanz a jědž a shtož mějachu, thch wobohich ludži wofšchemicž!

Lubosć a džělbracžapólna dobroćiwosć mějeschtej jow rjany šwjedžen a mlynkezy dyrbjachu se šylami pósnacž, tak dobroćiwny tola tón lud je, kotryž běchu wopušcžili. Šóndželu pak pšchindže šam ryhtar, Kulkez Šurij, so by sa mlynkom hladał! Tón bě wšchitku sawicž a šłóscž sabyl a proschesche wo wodacže, kaž wón bě wodał. Šaj, tón bě hišcže wjazy čžinil! Wón bě, jako wo tym, so so mlynkezy khudži domoj wrócžili, šlyšchal, so wo hospodu starał a wjedžesche jich nětk do Michaloweje khěže, kotraž bě runje prošna, so bychu tam bydliłi. Ma jeho proštwu běchu wješni ludžo tu jenicžku štwu a komorku, kotraž w tej khěži bě, se wšchěmi potrebnoščemi wuhotowali. Domjazu nadobu, pošlesčezža, blida, kawki, k temu bėrny, khlěb, butru, šól běchu dobroćiwne dušche tam donješle, so tym njesbožowym ludžom na ničim njeby pobrachowalo. Mlynk bu wot hordosče sahojenty, a bjes wšcheho pšchecžiwjenja do khěže khudeho Michala čžehnišche, kotrehož bě prjedy šwojeje khudoby dla sažpil, džakujó so Bohu, kiž bě šmilne wutrobny šbudžil, a wšchitkim tym šamym, kotřiž so w šchescžijanskej lubosći po nim horje bjerichu. Ša nětotre dny běchu šebi mlynkezy w tej khudej khěži wšchitko derje pšchihotowali. Czornakez Pětr — pšchetož mlynk wón nětko wjazy njebė — khodžesche na robotu, jeho žena pšchedžishe, Šaňža pšokasche sa ludži a taj wjetšchej hólžaj so wo wšy pšchistajischtaj.

Pšches šlutniwosć a džělawosć woni w krótkim tak daloko pšchinješechu, so jim kury jeja nješechu, so kšncžka w hródzicžny mjakotasche, a so tež prošatko ke šormjenju wješele pola nich korcešche. Mały Ami pak tutu khěžku kaž prjedy wulki mlyn se šwěrnosćžu wobštražowasche a s mudrosćžu šebi najpotajnišchi kucžil w khěžny phtasche, hžžež nózowasche.

„Nješbmny my najšbožownišchi ludžo?“ prajesche mlynk, „njeje naš Bóh lubny Šnjes pšches nóz na šwoje šwětko domjedł? Šemu budž džak! Tak wjele wysche hacž njebo je džyli šemja, tak wjele wysche so jeho myšle. Šchwalene budž jeho šwjate mjeno!“

Kak dha pak je so Michalej šchlo? Šchto tón prajesche? Še wón nětk Šaňžu sa žonu dostał? Tak so wy praschecže, wy hólžy a šerbške holčžki! Michal bě w Draždžanach pola wošebneho

knjesa dobru šlužbu dostał a šebi teho lubosć w krótkim dobył. Šako pšches jeneho towaršcha se wšy šhoni, so so mlynkezy khudži dom wrócžili, dha wón to s přědka wěricž nochžysche. Šle so by so pšchewěcžil, prošesche šwojeho knjesa wo dowolnosć, so by na jedyn džěn mohł dom pohladacž. Š kajke bě to sažo-widženje! Šajke bě to šwješelenje w mlynkezy šwóšbje, jako Šaňža šwojemu lubemu Michalej s pšakanjom wošoko šchije padže a nan nětko šwoje požohnowanje k jeju žěntwje da! Michal šlužesche hišcže nětotry čžas, so by šebi hišcže něšchto pienjes sažlužil a mějesche po tym s Šaňžu kwapš.

Š jeho domje woni nětk wšchitzy bydlachu a běchu špokojni, pobožni, džělami, Bohu poddacži. Tón jich žohnowasche, so, runjež k přjedawšchemu bohastwu wjazy njepšchindžechu, móžachu tola w špokojnosći a bjes nusy žiwi byčž.

Šy pak, lubi čžitarjo, wulnicže s teho, so Šože pucže nješbu nasche pucže a Šože myšle nješbu nasche myšle; so drje čžłowjeť myšli, ale Bóh wodži. Wulnicže to, so je wón prajil: wostał w kraju a žiw so po prawdže. Wulnicže, so hordosč k padu pšchinješe, a so móže tón Šnjes bohatty khudych ščžinicž.

Šchtož mějesche mlynk pšches štwšnosć a njesbože wulnicž, to móžecže tunišcho wulnicž, hžž po tym šłowje čžinicže, kotrež je Bóh k Abrahamej prajil: khodž pšchede mnu a budž šromny!

## Wšchelake s bliska a s daloka.

— Šjes lětuschimi abiturientami, kotřiž so na Budyškim gym-nasiju šwoje wotkhadne pruhowanje wobštali, je tež jedyn Ššerb, knjes Šandrik, šyn knjesa šararja Šandrika w Šušy. Wón chže w Šipstu duchownštwo študowacž.

— Šaňženu njedželu mějesche so přenje lětusche šerbške šemšchenje w Draždžanach. Špowjednu wucžbu mějesche k šarať dr. Šjencž s Šjelecžina a přědowanje knjes šarať Domaschta s Budestez. Šo šemšchenju wudželi so čžiščezane pošlednje přědowanje dotalnego wodžerja šerbškich šemšchenjow knjesa šararja em. ryczerja Šakuba. Draždžanskim Ššerbam běšche wutrobna radošč, tuto poščizenje s ruki lubowaneho a čžescženeho dušchowpastyrja dostacž.

— Ššchi pšchijimanskim pruhowanju na Budyški šeminar je so jenicžki Ššerb pšchijał, hacž runje šerbšzy wuczerjo pobrachuja. Druheho Ššerba nješbu, hacž runje je pruhowanje wobštali, pšchijeli, dokelž so nětoti němšzy mladženzojo pruhowanje hišcže wo něšchto lěpje wobštali a dokelž je licžba so pšchijimazyh wob-mjesowana. Šy wobžarujemy, so so wot wodžerstwa šeminaru pšchezo hišcže na to njedžiwu, so ma šeminar po šwojim šaloženju so wo to poštaracž, so so potrebnošč našchich šerbškich šchulow dopjelna a so so sa nasche šerbške šchule šerbšzy wuczerjo na nim wuwucžuju.

— „Ššchiz a křona“, dwanacže duchownych šhěrlušchow, wo-šebje pacžerškim džěcžom k wobnowjenju šchecžěnskeho šluba pošwječžil M. Urban, šarať em. w Budyšchinje. Šo je napišmo rjaneje knižki, kotraž je w tym tydženju wušchla a s nakladom šerbškeho lutherškeho knihowneho towarštwu. Šrašny to duchowny dar na pošledni šeleny šchtwórtk našchim pacžerškim džěcžom. Š hłubokofacžutych šhěrlušchach špěwa šhěrlušchěr našchim pacžerškim džěcžom napominanja a wobudženja na pucž žiwjenja. Šubi šerbšzy šaršchi pacžerškich džěcži abo wy křóšija, k pošlednjemu šelenemu šchtwórtkej nochžyli šabycž, tym młodym tule knižku šobu dacž. Ššasajcže ju hnydom pola šwojich knjesow duchownych. Šwona płacži jenož 20 np.